

Валерія Фадєєва

Я, МАРІОНЕТКА

Київ
2020

УДК 821.161.2'06-31
Ф15

Фадєєва В.

Ф15 Я, маріонетка : роман. — Київ : Видавництво Ліра-К, 2020. — 166 с.

ISBN 978-617-7844-73-9

Шестеро незнайомих людей прокидаються в темному незрозумілому місті. Чому вони тут? Хто їх викрав? Що на них очікує? Відповіді немає. Лише голос, що від тепер наказує їм, що робити. Хто відмовляється слідувати наказам, той помре. Вони розуміють, що тепер їм потрібно лише вижити. Але які таємниці мають ці шестеро? І чи не ці таємниці привели їх всіх сюди?

УДК 821.161.2'06-31

ISBN 978-617-7844-73-9

© Фадєєва В., 2020

© Видавництво Ліра-К, 2020

— Добрий вечір, шановне товариство! Отож сьогодні ми розпочинаємо нашу гру! Ви довго цього чекали і ось час настав. Ми спілкуємося в цьому голосову чаті і ніхто не може бачити один-одного. Тільки чути. Але, не хвилюйтеся, панове! Цей чат змінює ваш голос. Отож вас ніхто не впізнає. Можете бути спокійні! Ми дуже ретельно готувалися до цієї гри. Всі ви багаті, а деякі з вас доволі відомі. Вас шестеро. Ви гравці. Маріонеток теж шестеро. У кожного гравця буде своя певна маріонетка. Хто це буде — визначить наша комп'ютерна програма. Чого ви тут? Мабуть вже набридли гроші, слава... І хочеться чогось гостренького. Реаліті-шоу по телевізору це постановка режисерів. Це всі знають. І там ви не побачите те, що ми підготували для вас. Що ж, для цього ми і створили цю гру. Бо постановки не буде. Все насправді реально і в реальному часі. Панове, всі ви внесли початкові внески. Але, на кону, щось значно більше. Звичайно, той хто виграє, отримає всю суму. Але, що таке гроші в порівнянні з можливістю відчути себе Богом? Що робить Бог? Він наглядає за нами, але іноді й втручається. Отож у вас всіх буде така нагода, панове!

— А якщо хтось не вірить в Бога?

— Тоді можете уявити себе ким завгодно. Дияволом, наприклад.

— Може досить лірики, пане.....?

— О, називайте мене просто Організатор. Я розумію вашу нетерплячість і можливо десь знервованість. Що ж, не кожен день ти стаєш вершителем людських доль. Добре, всі ви зайняті, ділові люди, отож до справи. Зараз ви дізнаєтесь, якими маріонетками ви будете грати. Прошу. Отож, що ми маємо. Повія. Юрист. Модель. Гей. Священик. Пластичний хірург.

— Гей, повія, священик? Ви жартуєте?

— Ні. Я взагалі жартую дуже рідко. Тим паче в таких серйозних справах. Це ж гра, панове, а гра має бути цікавою. Це не собачі бої і не тарганячи перегони. Все набагато цікавіше та й ставки вищі. Зараз наша програма випадково обере для вас вашу маріонетку. Раз, два, три! Будь ласка! Тепер її доля в ваших руках!

— Хм, хоч не гей!

— Хтось казав, щоб ми залишили лірику. Отож, панове, на кону шістдесят мільйонів. Кожен з вас вже вніс по десять мільйонів на

спеціально створений рахунок. Ніхто не зможе звідти забрати гроші до кінця гри. Для цього потрібні всі ваші електронні підписи. А після завершення нашого шоу всю суму забере переможець. Гравець, чия маріонетка обіграє інших. Тобто... залишиться в живих. Скільки буде тривати гра, я не можу вам сказати. Все відбуватиметься в реальному часі. У вас буде доступ до всіх камер цілодобово. Якщо якісь питання або побажання, ви можете ініціювати наш чат. Особисте спілкування неможливе. Всі разом. Всі в рівних умовах.

— Як ви шукатимете маріонеток?

— Панове, я розумію ваше нетерпіння і в деякій мірі побоювання. Ми вже їх знайшли. Без них, нажаль, наша гра ніяк не зможе розпочатися. Ми вже обговорювали це з кожним з вас, але я повторю ще раз. Ці люди, хм, краще все ж маріонетки, підібрані таким чином, щоб їх ніхто не шукав. Хтось живе самотньо, хтось сирота, хтось не має друзів, хтось пішов з роботи. Ні вам, не нам не потрібні ті, що є дорогими для когось, тих, кого будуть розшукувати. Це, так би мовити, покидьки суспільства, вони нікому не потрібні. Так що, ваші хвилювання марні. Я пропоную вам не перейматися, а насолоджуватися процесом! Панове, питання ще є? Добре. Гра почнеться сьогодні о восьмій вечора. Щастя всім!

Організатор вимкнув голосовий чат і з полегшенням відкинувся на спинку стільця. Проблема багатьох людей, що вони думають, що вони найрозумніші. Та головне завжди пам'ятати, що від людей можна очікувати всього і тому потрібно бути насторожі. Він пробіг поглядом по моніторах. Як же йому подобалося це дійство! Декорації встановлено, залишилися актори. Чи краще називати їх маріонетками, все ж таки. Організатор знав, що влаштовано все ідеально. І майже не хвилювався. Його недалеко помічники вже майже зібрали маріонеток і скоро на них чекає сюрприз. Залишилося двоє. Та з цим проблем не буде. Організатор посміхнувся. Якби тільки часу вистачило!

Він швидко пробіг пальцями по клавіатурі. Камери всюди працювали справно. Він був певен гравці залишаться задоволені. Та

й він теж. Він ще раз пробіг пальцями по клавіатурі. Всі гроші на рахунку. Але забрати зараз їх не можна.

— Шкода. — Тихенько сказав Організатор сам собі.

Хоча він за це не переймався. Він знав, що своє отримає.

Мобільний сповістив про смску. «Я готовий» прочитав Організатор.

— Я теж.

Раптом з сусідньої кімнати, де було вимкнене світло його тихенько покликали. Він все кинув і побіг на голос. Ввімкнув там також монітори. Повернувся він звідти блідий та засмучений. Сів на стілець і обхопив голову руками. Сидів він так хвилин десять. Він відчував, що плаче, але йому було не соромно. Він витер сльози і сказав тихенько:

— Ми встигнемо! Встигнемо!

Годинник показував п'яту вечора. До дійства ще три години, але зробити потрібно ще чимало. Все має бути ідеально. Звичайні дурні люди перед важливою справою говорять «З Богом!». Та він не вірив у Бога. Ще з дитинства. Та й навряд чи, Бог допомагає таким, як він. Організатор рішуче піднявся, закрив двері в сусідню кімнату і пішов перевдягатися.

— Що за хрін? Де я?

Посеред кімнати стояв високий худий чоловік і отетеріло крутив головою в різні сторони. В кімнаті, де було доволі темно, можна було розгледіти декілька людей, які лежали на підлозі. Один стояв посеред кімнати і здивовано озирався. Це його голос розбудив Олю. Вона відчула, що лежить на холодній підлозі та різко сіла. В голові запаморочилося. Очі ще не звикли до темряви і вона не могла зрозуміти, де вона, що сталося, хто ці люди навколо. До горла підступила нудота. Вона бачила якийсь рух довкола і змогла зрозуміти, що навколо люди теж лежать на підлозі і зараз починають підійматися. Той, що вже стояв, продовжував кричати, махав руками, переступав з ноги на ногу, вигукував лайливі слова і нещадно бісив Олю всім цим. Ольга не знала, що таке похмілля, але було таке відчуття, ніби вона гуляла всю ніч, пила все що опиняло-

ся в руці, невідомо де і з ким прокинулася, і зараз просто не знає де вона. Таке можливо? Але вчора вона не пила. А що вона робила? Здається вона збиралася в супермаркет, чи ні?

— Я питаю, що це? Що це? Де я? Хто ви? Хтось може мені відповісти? Де мій телефон? Мені потрібно подзвонити!

— Не метушись! І без тебе нудить!

Голос з другого кінця кімнати був чоловічим та грубим.

— Дійсно, що за хрін? І дійсно нудить... Зараз вирве! Мені щось вкололи!

Це вже жінка сказала. Так, тут є два чоловіки та жінка.

Оля продовжувала сидіти. Вона теж ставила собі питання де вона і що відбувається, але життя навчило її тримати все в собі. Тому вона і трималася. Але десь глибоко в душі інша Оля панікувала так само, як і цей молодик, що кричав та лаявся. Оля намагалася дихати рівно, щоб не вивільнити ту паніку. Оля щосили намагалася згадати, що було вчора, і як вона могла тут опинитися. Останнє, що вона пам'ятала, як вона йшла по парковці магазину. Потім темрява та тиша. Вона перевірила кишені джинсів. Телефону не було. Як і у того, що лаявся. Пошарило рукою по підлозі біля себе. Нічого. Холодна вогка підлога. Марно було надіятися, що сумка або телефон лежали поряд. Її викрали? І цих людей також? Навіщо? Мільйонів в неї не було, та й викупу просити ні в кого. Тоді навіщо? І хто ці люди? Що це за місце?

Оля ставила собі питання, такі ж самі, що вигукував цей метушливий панікер. Але відповіді ні в нього, ні в неї не було.

Раптом з'явилось світло. Його було так багато і воно було таким яскравим, що болісно вдарило по очах, примушуючи їх закрити. Очі, які звили до темряви, почали пекти. Вуха чули лише лайку, того хлопця, що стояв посеред кімнати. І було таке відчуття, що все це відбувається в голові, а не в кімнаті. Нудити почало ще більше. Потрохи очі переставали пекти і Оля почала відкривати їх, ще прикриваючи долонями від світла. Воно було неприродно яскравим. Тепер можна було роздивитися кімнату і людей. Кімната була схожа на якесь підвальне приміщення, або склад. Висока стеля. Цегляна підлога. Може це підвал? Бо підлога дуже холодна та вогка. Кімната була порожня і лише в одному кутку стояло звичайне

емальоване відро. Оля затримала на ньому погляд. Навіщо воно тут? Невже? Вона відвела погляд від нього. В кімнаті окрім неї було п'ятеро людей. Худий молодий хлопець, що постійно лаявся, так і продовжував стояти посеред кімнати. Маленький, товстенький дядько, років п'ятдесяти, сидів за метра два від неї. В іншому кінці стояв високий плечистий чоловік і Оля подумала, що саме йому належить грубий голос, що заспокоював худого. Товстенькому дядькові він, навряд чи, належить. Ще в кімнаті було дві стрункі молоді жінки. Одна була з яскравим рудим волоссям з зачіскою каре. На ній були білі довгі ботфорти та коротка червона спідниця. Декольте було дуже глибоким. Інша була білявка з милим обличчям та переляканими блакитними очима. В неї було довге волосся та дуже світла шкіра обличчя. У рудої теж були перелякані очі, але у білявки в очах була вже майже істерика. Оля свою істерика все ще давила десь глибоко. Вона звикла не боятися і спочатку оцінити ситуацію. І вона й досі не розуміла, що відбувається. А в таких випадках краще не панікувати, бо не можна буде правильно зорієнтуватися. Після того, як з'явилося світло всі почали підводитися. На всіх обличчях читалося німе питання «що відбувається?». І тільки лише білявка продовжувала сидіти на підлозі. Здавалося, що в неї ступор. Вона закрила очі та важко дихала. Оля помітила, що вона була якось неприродно худа. Ніби з анорексією.

Раптом пролунав голос. Звідки він йшов було незрозуміло. Голос був якийсь не живий, наче металевий. Худий нарешті припинив лаятися, і всі почали слухати.

— Добрий вечір, шановні! Я хочу вас привітати з тим, що ви були обрані для спеціальної гри. Приз якої нове життя та гроші! Це ваш шанс почати все спочатку. Тож, не змарнуйте його! Я бачу подив на ваших обличчях, але зараз вам все стане зрозумілим. Це гра. Реаліті-шоу. А ви в ньому головні діючі особи. У кожної гри свої правила. Головне правило — слухатися мене. І що ще важливо, гра має бути цікавою для всіх. І тому зараз я не буду відкривати всі карти. Це закрита територія, на якій знаходитесь тільки ви. Так як це реаліті, то камери будуть наглядати за вами цілодобово. Ви не зможете звідси втекти. Вас ніхто не буде шукати. Відразу попереджаю. Є камери, які ви можете побачити, а є, які сховані.

Тож, давайте не будемо псувати майно, бо все одно, це нічого не вирішить. Шановні гравці, у вас буде достатньо часу познайомитися поближче, так як гра не лімітована, але дам перший поштовх. Серед вас повія, юрист, модель, гей, священник, пластичний хірург. Сьогодні ви переночуєте тут. В цій кімнаті ви знайдете спальні мішки. Ми не хочемо, щоб ви захворіли. Тут холодно та вогко. А гра тільки починається. Завтра ви зможете вийти з цієї кімнати. Хай почнеться гра! Я не прощаюся, так як мене ви будете чути доволі часто. Отож, просто добраніч!

Голос замовк. В кімнаті стало тихо. Всі дивилися один на одного. В очах читалося нерозуміння, подив, паніка, страх і тільки плечистий чоловік уважно роздивлявся стелю. Оля теж відчувала страх. Страх, бо не знала, на що очікувати далі. Але вона змушувала себе не панікувати.

— Випустіть мене! Випустіть мене, покидьки! — Першою зірвалася білявка. Вона різко підвелася, підбігла до металевих дверей і почала щосили стукати в них своїми худенькими ручками, що здавалося, що її руки ось-ось зламуються.. — Що за маячня? Випустіть мене! Випустіть! — В неї почалася дика істерика. Вона вже кричала щось незрозуміле і билася головою об стінку. З її істерикою Оля відчула, що до неї також почала швидко підкрадатися паніка.

Плечистий підійшов до білявки, повернув обличчям до себе і дав ляпас їй по щоці. Щока почервоніла, але вона затихла. Він обережно посадив її на підлогу. Оля буда вдячна йому. Вона знову змогла сховати свою паніку глибше.

— Слава Богу, що хтось її заткнув! — Грубо сказав худий.

Оля побачила страх і в його очах. І заховану паніку. Побачивши, що трапилося з білявкою, він побоявся істерити.

Всі мовчки дивилися з подивом один на одного. Всі мовчали. Кожен думав одне й те ж саме. Але перший виказав загальні думки товстенький дядечко. Голос в нього був високий і голосний. Значить Оля була права, той грубий голос належить плечистому.

— Що відбувається? Правда! Я не розумію. Якийсь бункер... ви... голос... гра...це жарт? Чийсь дурний невдалий жарт? Яке реаліті-шоу? Яка гра? Я звичайна людина, кому я потрібен? В мене

є огород. З нього я і живу. Кому я потрібен? Навіщо було мене викрадати? — Голос дядечка зірвався і здавалося, що він ось-ось заплаче.

— В цій кімнаті дві камери, які як я розумію стежать за нами. Голос, що розмовляв з нами, скоріш за все змінений і ми його чули через ту колонку, що біля однієї з камер.

Оля підняла очі та подивилася куди вказував плечистий. Так дві камери і колонка. Камери невеличкі. Стеля висока. До них не дістанешся. Але вони поставлені так, що охоплюють всю кімнату.

— То це не жарт? — Руда подала голос. Її голос видав сильний сільський говір. — За нами дійсно стежать? — Вона хотіла ще щось сказати, але подивилася на білявку, яка притихши сиділа на підлозі з червоною щокою, і передумала.

— Давайте без паніки. Ми дорослі люди і маємо вирішувати проблеми, а не створювати нові. Тим паче в такій ситуації...так би мовити, незрозумілій. Ми сидимо тут заперті, без зв'язку з зовнішнім світом, бо як я розумію, телефонів немає ні в кого. Це занадто малий простір для паніки, тим паче нас багато.

— Що самий розумний? Чого це ти почав командувати? — Зло сказав худий плечистому. — Чи ти священик? І вирішив, що тепер можна нам вказувати, як ви звикли в своїх церквах.

— Ні, я пластичний хірург.

Оля забула про це. Про те, що тут певні люди. Хто він там казав? Пластичний хірург, священик, юрист, модель, гей та повія. Знову оглянувши всіх присутніх, Оля вже зрозуміла хто є хто.

— Пластичний хірург? Добре. Подивимося, хто в нас тут. Значить ти — худий вказав на товстенького дядьку, — священик. Вона — палець вказав на білявку, — модель. Ти юрист. — Палець показав на Олю. — А ти повія. — Палець вказував на руду.

Руда зло подивилася на нього.

— А ти значить педик. — Її сільський говір різав слух. Худий здригнувся після її слів і зло на неї подивився. — І до твого відома, я юрист.

— А так і не скажеш. Виглядаєш, як шльондра. Добре. Мені все одно. Значить повія вона. Зовнішність буває дуже оманливою.

Після його слів всі подивилися на Олю. В неї пересохло в горлі і здавалося, що паніка ось-ось вирветься назовні. Вона розуміла, що рано чи пізно це стане відомо. Всі дивилися на неї немов на тваринку в зоопарку. Ось чому Оля намагалася уникати людей — через такі погляди. Вона витримала і не відвела погляд.

— Але ти мабуть дорога повія. Не придорожня. Виглядаєш шикарно.

— Досить. — Перебив плечистого худий. — Це діло особисто кожного. Може хтось і тебе хоче запитати чого ти під мужика підставляєшся.

Худий тихо вилаявся і відійшов у дальній куток. Плечистий продовжив.

— Я не знаю, що тут відбувається. Ми закриті в цій кімнаті, за нами спостерігають камери. Ми не знаємо що буде і всі ми боїмося, але давайте не панікувати, не сваритися і не ображати один одного. Зараз ми нічого не можемо зробити. Якщо все, що казав цей придурок через гучномовець правда, то завтра відкриються двері і тоді ми побачимо, що ми можемо зробити. Як я розумію, вбивати нас не збираються. Не знаю, може поки що. А може це, і правда, чийсь дурний жарт. Поки нам тут сидіти разом. Я пропоную познайомитися. Мене звати Максим.

Плечистий швидко пробіг поглядом усіх присутніх і зупинився на Олі.

— Ольга. — Їй було неприємно, що всі дізналися, хто вона така, тому вона сказала своє ім'я дуже тихо. Але з іншого боку, вона ніколи нікого не обманювала. І свої гроші заробляла чесно.

Далі по черзі почали представлятися інші. Худого звали Андрій. Руду Ірина. Товстенького дядечку, який як виявилось був священником, звали Віктор. Тільки блондинка мовчала.

— Агов, ти в нормі? — Позвав її Максим. Вона продовжувала сидіти з закритими очима на підлозі. Він підійшов до неї і легенько доторкнувся до плеча. Вона підскочила ніби її кип'ятком обдали.

— Не чіпай мене, тварино! Ви всі тут хворі! Знайомляться вони! Ви що в таборі? Де я? Хтось мені може відповісти? Що відбувається? Яка гра? Я питаю, яка гра? Я що схожа на ляльку в театрі? —

Вона верещала так, що у Олі закладало у вухах. З кожним її криком паніка зростала. І не тільки у неї.

Максим хотів наблизитися до неї, але вона швидко відбігла, виставила вперед руки і знову заверещала.

— Я сказала, не підходь до мене! Не чіпай мене! Ти вдарив мене! Знаєш, хто б'є жінку? Останній покидьок! Такий як ти!

Вона підбігла до дверей і знову почала в них гатити.

— Випустіть мене! Випустіть! Негайно!

— Ти заткнешся, чи ні? — Андрій не витримав першим. — Або я тебе вирублю!

— Випустіть! Випустіть! Випустіть! — Білявка не чула нічого. Вона просто верещала і билася об двері.

До неї підійшла руда і сильно натиснула на її шию. Білявка враз заспокоїлась, і як тряпчана лялька, з допомогою руді опустилася на підлогу. В кімнаті настала довгоочікувана тиша.

— На шиї є точка, натиснувши яку, людину можна заспокоїти. — Пояснила руда, коли побачила, як на неї всі дивляться. — Один кавалер навчив.

— Добре, що з нами є спеціаліст по точкам. До мене не торкайся! — Заржав Андрій. — Мені все одно, як звати цю істеричку. Цей придурок казав, що тут є спальні мішки. Але в кімнаті порожньо.

Оля також оглянула кімнату. Біля стіни, де сидів священник Віктор, Оля помітила щось схоже на люк в підлозі.

— Там є люк. — Сказав Максим. Він також його помітив.

Всі подивилися туди, куди вказував Максим. Віктор відсунувся від нього, ніби зараз звідти щось виповзе. Олі здалося, що він із лякливих людей. Максим підійшов до люку і спробував відкрити його. Оля думала, що він не зможе його відкрити, бо той буде закритий, або ще щось. Але Максим почав підіймати кришку, хоч було видно, що вона доволі важка. Секунда і кімната наповнилася, якимось шумом. Знову почала кричати білявка. Але Оля й сама почала кричати. З дірки в підлозі вилетіли кажани. Налякані світлом вони почали літати по кімнаті натикаючись на людей. Кричали всі. Оля закрила очі від страху і почала несамовито махати руками навколо себе. Їй здалося, що цих кажанів десятки. Їх огидні крила торкалися її.

— Їх треба зловити і посадити знову в дірку. — Максим пере-крикував шум кажанів і вереск людей. — Їх всього шість. Але один я не впораюсь. Це всього лише кажани. Вони вас самі бояться.

Ользі було все одно, що він каже. Вона не буде їх ловити. Вона відкрила очі і побачила, що двох кажанів тримає Максим, ще одного намагається спіймати священник. Руда теж намагається до-помогти. Білявка сиділа на колінах прикривши голову руками і скулила ніби побита собака. Андрій стояв осторонь, лаявся і теж розмахував руками, хоча біля нього кажанів не було.

Оля опустила очі і побачила, що майже біля неї намагається злетіти кажан. Їй здалося, що в нього щось з крилом. Боже, по-можи, подумала Ольга і двома руками схопила кажана. Він був огидний, але зціпивши зуби вона його тримала. Їм бути тут цілу ніч і кажани не найкраща компанія.

Юрист та священник теж зловили по кажану.

— Андрій, злови кажана! І ми їх всіх разом відправимо туди звідки вони вилетіли.

— Я не буду! Розкомандувався тут! — Він зло подивився на Максима. — Я підхоплю якусь заразу! Не буду!

— Ти гей! Швидше завдяки цьому ти підчепиш заразу. — Ска-зала Ірина. — Будь хоч тут мужиком!

— Андрій, нам тут ще цілу ніч сидіти. — Максим підвищив го-лос. — Тобі подобається така компанія? То ми їх всіх зараз відпу-стимо. Бо особисто мені вже набридло їх тримати.

Андрій вилаявся. За цей короткий період часу, Оля помітила, що лайка для нього це звичайне діло. Останній кажан літав висо-ко. Андрій почав підстрибувати і нарешті збив його рукою на під-логу. З огидою взяв його в руки і подивився на Максима.

— Зараз ми всі разом засунемо їх назад в дірку і я швидко за-крию люк.

Всі підійшли до Максима. Оля вже не могла діждатися, коли здихається його. Шкода, що руки не можна бути вимити.

За жестом Максима, всі кинули кажанів в дірку і він почав за-кривати люк. Віктор допоміг, бо кришка була важка.

Коли кришка була на місті, всі з полегшенням видихнули. Білявка так і продовжувала скулити. Оля подивилася на свої руки. Їй здавалося, що тепер вічно її буде переслідувати сморід кажана.

— А спальні мішки? Га, розумник? Як тепер їх дістати? — Андрій з викликом подивився на Максима.

Максим відступив. За ним лежали спальні мішки.

— Розбирайте.

Першим схопив спальний мішок Андрій. Наступні два взяла Ірина та Віктор. Оля хотіла підійти, але помітила, що мішків залишилося два, хоча людей, які не взяли собі їх було троє.

— Їх залишилося два. А нас троє. — Тихо сказала Оля. Вона ніколи не лізла поперед людей і ненавиділа, коли люди ладні були вбити за речі. Для неї це було низько.

Андрій почав зло сміятися.

— Оце хтось придумав. П'ять мішків для шістьох. Може ще конкурс проведемо, кому дістанеться мішок? — Його сміх був неприємний. — Я пропоную, хто не ловив кажанів, той залишається без мішка. Справедливо?

— Справедливо. — Сказала Ірина. — Істеричці буде корисно поспати на холодному.

Оля подивилася на білявку. Та сиділа і дивилася на спальний мішок. Після слів Ірини вона опустила голову і почала беззвучно плакати.

Оля підійшла взяла мішок і віднесла його білявці. Їй було шкода цю дівчинку. Вона була напевно наймолодшою з усіх і в неї здали нерви. А в кого вони б не здали? Що вони тут роблять досі було невідомо, і що буде далі теж. Оля відчувала, що їй зараз найгірше, тому мішок їй потрібніший.

— Візьми. — Оля простягнула моделі мішок.

— Шляхетна повія! — Так прокоментував її дії Андрій. Олі заохотилося йому вмазати.

— Беріть мій мішок....- невпевнено сказав священик.

— І поп шляхетний! Ох і компанія! — Андрій знову засміявся.

— Оля, беріть останній мішок собі. — Сказав Максим і перевів погляд на Андрія. — А ти краще мовчи! Ти вже скоро всіх дістанеш! Той хотів щось сказати, але передумав.

Білявка взяла у Олі мішок, яка той ще тримала в руці.

— Дякую. — Тихо сказала вона, і швидко розвернув, з головою залізла в нього. Оля почула, як в тої цокотять зуби. — Амелі. Мене звати Амелі.

— О, Господи! Ти що француженка? — Андрій вліз зі своїм коментарем і тут.

Дівчина нічого не відповіла і просто накрилася з головою. Максим підійшов до Ольги і віддав їй останній мішок. Оля була вдячна йому. Тільки зараз вона зрозуміла, що вона змерзла. Вона розгорнула мішок і залізла в нього. Максим сів просто на підлогу та закрив очі.

— І що тепер? Просто спати? Ніби ми десь у поході? — Ірина обвела всіх поглядом, чекаючи на відповідь.

— А що ти пропонуєш? Сісти біля уявного вогнища та теревенити, як пройшов день? — Андрій з насмішкою подивився на Ірину.

— Давайте подумаємо, що робити далі! Чому нас тут закрили і взагалі! Ми живемо в двадцять першому столітті. Не можуть зникнути шість людей! — Ірина запнула. І вже не так голосно продовжила, — когось з нас мають шукати.

Мовчання. Оля бачила, як всі потупили очі. Лише Максим так і продовжував сидіти з закрити очима і Амелі була з головою закутана в свій мішок.

— Ну що, дивлячись на ваші обличчя, я розумію, що не я один такий. — Всі подивилися на Андрія після цих слів. Навіть Максим відкрив очі. І лише білявка так і лежала без єдиної реакції на те, що відбувається.

— Після того, як моя родина дізналася, що...я так би мовити, не дуже традиційний, мене прокляли. В прямому сенсі цього слова. — Андрій скривився. — Батько воєнний, мати домогосподарка. Батько сказав, що я виродок, а мати сказала, що проклинає мене, і що в них більше немає сина. Я вже років п'ять з ними не спілкуюся. Коли я пішов з дому останнє, що я почув від батька «Надіюся ти здохнеш від СНІДу і не будеш ганьбити моє прізвище.» Гарне побажання, чи не так? — Андрій сумно посміхнувся. — Та й прізвище я його змінив. Щоб мені нічого не нагадувало про мою люблячу родину.

